

Састанак комесарке Марте Кос и ректора Владана Ђокића у Бриселу, најпрепознатљивијег човека Студентског покрета, је недвосмислено стављање до знања Вучићу да му је ЕУ пронашла алтернативу.

Пронашла баш исто онако као кад су се комесари ЕУ Штефан Филе и Оли Рен појављивали са Томиславом Николићем уочи председничких избора 2012.

Или још раније, када су после протеста 96/97 представници опозиције Зоран Ђинђић, Весна Пешић и Вук Драшковић, били позивани у ЕУ престонице као званични гости.

На Вучићу је да одабере да ли ће покушати да буде Милошевић или Тадић, а Тадићево искуство је ту драгоценост.

“Европска унија је учинила, по мени, једну бласфемичну ствар. Европска унија је дала подршку Српској напредној странци у доласку на власт. Тих неколико сати пред крај избора 2012. године, кад се веома одлучивало, они су честитали Томиславу Николићу. И то није било случајно. То су урадили, због тога представници Европске комисије у том тренутку, ја знам и ко тачно, по чијем налогу тачно, ја то данас знам...Да не трошим елементе своје књиге у једној емисији, иако сматрам да је ова емисија такође значајна“, испричао је Тадић почетком априла за Нову С.

Поједини утицајни новинари у Србији и дан данас покушавају да занемаре моћ ове поруке да се призна резултат и изборна победа противнику, и све банализују на некакав неспретан позив српским гласачима.

Али, Вучић није ни Тадић, ни Милошевић, и наравно, није ни Коштуница који је помогао Тадићу да победи на председничким изборима и 2004. и 2008. док је 2012. помогао Николићу, једнако као и проевропски „бели листићи“.

Вучић, у покушају да се одупре, може да запали целу Европу, у свету је ратно стање, и прилике су такве, да личне одлуке могу постати колективна судибна, као 1914.

Могуће је зато да ће му бити понуђени услови повлачења с власти, у какве би он, који не верује ником, могао да поверује, али то би се онда некако видело и на површини.

Вучић је највероватније најбољи избор за председника Србије, али неће бити изабран за председника Србије.